

## „Gyurgyalag, az év madara”

### A szabadság színes madara

A gyurgyalag nem mindig volt ám ilyen színpompás madár, mint most! A kezdet kezdetén kis homokszínű, jelentéktelen madár volt, aki többnyire a földön mozgott, mert nem szeretett repülni. Ez sok-sok időn át így volt, míg egyszer megérkezett a változás: egy fióka személyében.

Panni attól a pillanattól kezdve, hogy kikelt a tojásból, más volt, mint a többi gyurgyalag. A szüleit már akkor is kérdésekkel zaklatta, amikor még tolla sem volt.

- Mama, mi van ott kint? – kérdezte a sötét, földbe vájt üreg mélyén.

- Ráérsz még megtudni – válaszolt az anyja.

Panni pedig csak egyre nőtt, s végül elérkezett a nap, amikor elhagyhatta a fészket. Amint kilépett az üregből, csodálatos világ tárult elébe. A domb zöldellt, a kék égen bárányszerű felhők úsztak...

- Kicsim, ne maradj le! – szólt az anyja – Megmutatom, hogyan kell élelmet gyűjteni. – Eközben testvérkéi már szorgalmasan csipegették a magokat a földről. (Merthogy akkor a gyurgyalagok még kizárólag magvakon éltek.) Panni is odament, és közelebbről megsejtelte a táplálékot. A mag szürkésbarna volt, éppen olyan, mint a tollai. Megkóstolta. Tápláló volt és egészen finom. Eltelt egy hét, és Panni kezdte unni magát. Nehogy azt higgyétek, hogy nem volt jó neki. Jó dolga volt: a testvérkéi és a szülei szerették. Ám ő úgy érezte: neki nem ez az élete. Egyre többet tekintett fölfelé, ahonnan a szél jön, a kék égre.

- Mama, mi van ott fenn? – kérdezte egyszer.

- Nem tudom kicsim, soha nem voltam ott – felelte az anyja.

- Én szeretném megtudni! Menjünk fel oda! – kérlelte az anyját.

- Nem – szólt bele a beszélgetésbe az apja is.

- De miért nem? – nyafogott Panni. – Hiszen tudunk repülni!

- A repülés veszélyes. Ezért nem megyünk fel oda – zárta le a vitát az anyja. Testvérei sem csatlakoztak hozzá. De Panni egyre inkább vágyott arra, hogy a magasba repüljön. Egyik reggel aztán nem bírta tovább, s egy faágon ülve kiterjesztette a szárnyait... Éppen akkor terjesztette ki azokat, amikor feltámadt a szél. A szél belekapott, és a kis Panni kihasználva a segítséget, a magasba emelkedett. Mintha álomba csöppent volna: kitárult előtte a világ. A többiek letről néztek utána. Miközben szárnyalt, röpködött, megéhezett. Nem

akart a földre leszállni eleségért, így a mellette elsuhanó rovar felé csapott a csőrével... aztán a másik után... s megint másik után.

A következő héten csak bogarakat, lepkéket, szitakötőket, méheket evett. Nagyon jól érezte magát, kivéve, amikor a testvéreire és a szüleire gondolt. Visszaszállt hát hozzájuk.

- Gyertek velem, nézzétek meg, milyen gyönyörű odafönn! – kezdte, amint megérkezett.

- Jaj, kicsim, annyira aggódtam érted! – szólt az anyja. – De mi történt veled? Annyira megváltoztál!

Panni is megszemlélte magát egy pocsolya tükreben. Már nem homokbarna volt. Hasa kékeszöld színűvé vált, feje és dolmánya gesztenyebarna lett, vállfoltja, torka aranyszínben pompázott. Gyönyörű volt!

A többiek úgy döntöttek, követik őt. Ha a szabadság színessé teszi még a tollakat is, micsoda változásokat okozhat a lélekben. Így aztán, Pannival tartott az összes gyurgyalag. És nemsokára valamennyien színessé váltak... és szabaddá...

Készítette:

név: Péter Dóra

életkor:

lakóhelyét (település):

elérhetőség e-mail cím:

felkészítő tanár: M. Cselótei Ildikó

iskola: Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola és Óvoda 2119 Pécel, Kossuth tér 7.

e-mail: [ildikocselotei@gmail.com](mailto:ildikocselotei@gmail.com)